HİKAYE: GÜLCÜ İBRAHİM EFENDİ

Yazan: Cengiz Önder - 11 Mayıs 2009

İbrahim, yemyeşil ormanlarla kaplı Boğalı Dağlarının eteklerinde "Darma" köyünde dünyaya gelmiş, ailesinin tek çocuğuydu. Sarışın, pembe yanaklı, orta boyda, hareketli, sevimli, iyi huylu, güzel yüzlü bir çocuktu…

İbrahim'in anne, babası çiftçilik yapıyorlardı. Ormana yakın bir yamaçta bulunan üç dönüm tarlalarında tütün dikiyor, başka da tarlaları olmadığı için tarla kiralıyor veya ortakçılıkla geçiniyorlardı.

Tek katlı küçük evlerinin bahçesinde sebzelerini üretiyor, bir de alacalı inekleri vardı… İbrahim, en çok ineklerini seviyordu… Onu, her gün taze otlarla besliyor, suluyor, temizliyor, havalar iyi olduğu zaman da köyün merasında otlatıyordu. Tütün toplama, tütün dizme, odun kesme gibi işlerde de anne babasına yardımcı oluyordu…

İbrahim, ilköğretim okulunu köyde bitirmişti. Lisede okumak istiyordu. Ancak, köylerinde lise yoktu. Köylerine on beş kilometre uzakta bulunan ilçelerinde lise vardı. Anne babasının onu Lisede okutmaya maddi güçleri yoktu… İbrahim, yalvardı yakardı, anne babası çocuklarını çok seviyor, onu kırmaktan, üzmekten.. çekiniyorlardı… Onun bu isteğini kabul ettiler, ilçeye giderek liseye kaydını yaptırdılar…

İbrahim Liseye başlar başlamaz, derslerine sıkı çalışmaya başladı… ilçede boş vakitlerinde kütüphaneye gidiyor, dersleri ile ilgili yardımcı kitapları okuyordu… Kısa sürede okuma alışkanlığım kazanmıştı… Okuduğu her kitabı dikkatle okuyor, önemli yerleri defterine kayıt ediyordu… İbrahim okudukça gelişiyor, hemen hemen tüm derslerinden iyi not alıyordu…

Okulda; öğretmenlerine, arkadaşlarına karşı saygılı, dürüst davranıyor, kılık kıyafetine dikkat ediyor, hiçbir konuda aşırı gitmiyor, daima ılımlı, akıllı, doğrulukla

hareket ediyordu. Okudukları kitaplara ve arkadaşlarına dikkat ediyor... Kendisine yararlı kitapları okuyor, iyi kimselerle arkadaşlık ediyordu…

Tatil günlerinde de bol bol kitap okuyordu.. Hatta, kendisi gibi okumaya hevesli arkadaşları ile köye kütüphane bile açmışlar, kendilerinden küçük öğrencilere de derslerinde yardımcı oluyorlardı. O, köylerinin; sanki gülü çiçeğiydi…

İnsanın kültürel, ruhsal, bedensel gelişmesi birlikte ve uyumlu olması gerekiyordu… Büyük Önder Atatürk "Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur..." dememiş miydi… İbrahim de, yine boş zamanlarında arkadaşlarıyla, köyün merasında top oynuyor, spor yapıyorlardı… Köyde bir de spor takımı oluşturmuşlardı ki, kaptanı da İbrahim' di…

İbrahim, dört yıllık lise döneminde, okulda, köyünde, ilçede doğruluğu, dürüstlüğü, temizliği, çalışkanlığı ile kendisini tanıtmıştı… Nihayet lise bitmiş, Üniversite sınavına girmişti…

Sınavda elinden gelen tüm çabayı göstermişti ama, sınav sonrası yaptığı değerlendirmede, arzu ettiği başarıyı gösteremediğini anlamıştı. Gerçekten, bir müddet sonra sınav sonuçlan geldi. Üniversitede, istediği fakülteyi kazanabilecek notu tutturamamıştı.

İbrahim, sınav neticelerinin iyi olmaması nedeniyle çok üzgündü. Anne, babası, komşuları, arkadaşları onu teselli etmek istediler ise de; onun bu üzüntüsü yüreğinden hiç gitmedi.

Tarım BağKur. üyesi ise de; aylık primlerini ödeyemedikleri için sigortanın sağlık yardımlarından yararlanamıyorlardı. O, annesini, babasını çok seviyordu. Onlara, saygıda asla kusur etmezdi. Bu durumda ibrahim'in hemen iş bulması, para kazanması, ailesine yardımcı olması, bilhassa annesini tedavi ettirmesi gerekiyordu.

Ailesinin durumu böyle olunca; yüksek tahsil umudunu gelecek dönemlere ertelemişti. Genç ve güçlü iradeli bir delikanlıydı. Köyde devamlı çalışacak bir iş de yoktu. Yeşil Irmak üzerinde bir baraj inşaatı vardı. İşe girmek için müracaat etti. Geçici işçi olarak burada işe kabul edildi. Bir müddet baraj işinde çalıştı. Kazandığı paralarla babasının sigortaya olan prim borcunu ödemiş, annesini tedavi ettirmişti.

Böyle, fedakâr, akıllı, çalışkan… bir evlada sahip olmaktan; annesi, babası sevinç duyuyorlar, onun daha sağlıklı, başarılı olması için dua ediyorlardı… İbrahim'in barajda işi bittikten sonra köyüne döndü…

Köyünde; iş buldukça tarım ve inşaat işlerinde çalışıyordu. Yüksek okulda okuyan arkadaşlarını gördüğü zaman, üzüntüsü artıyordu… Ama, ne yapsın, her şey insanın düşündüğü, istediği şekilde gelişmiyordu ki; dünyanın acıları, sevinçleri, iyi hali, kötü hali, başarısı, başarısızlığı… her insanın yaşamında doğal olarak olabiliyordu. Önemli olan; acıyı dindirmek, kötülüğü iyileştirmek, başarısızlığı başarıya dönüştürmektir. İnsanın daima mutluluğu araması, mutluluğu için çalışması doğanın ve aklın gereğiydi.

Şu anda ailecek yaşadıkları yoksulluğu yenmeleri gerekiyordu. Bilinçli olarak çalışırlarsa, bu yoksulluğu, varlığa dönüştürebileceklerine inancı vardı.

Köyünde ona göre yapabileceği bir iş yoktu. İlçesine gitti. İlçenin en büyük marketinin sahibini gördü. Ona durumunu anlattı, markette çalışmak istediğini söyledi. Market sahibi, İbrahim'i çok iyi tanıyordu, ona güveni ve elemana da gereksinmesi vardı. Ona iş yerinde uyguladığı prensipleri anlattı. İbrahim, işverenin isteklerine uyacağına söz verdi. Bunun üzerine işveren; "Olur, yarın işe başla" dedi.

İbrahim; ertesi gün, güzelce tıraş olmuş, banyosunu yapmış, en temiz elbiselerini giymiş işe gelmişti. İşveren, kendisine yeni bir iş yeri elbisesi verdi. İbrahim, markette gıda maddeleri satış reyonunda işe başlamıştı. İş yerinin tertip düzenine, temizliğine çok dikkat ediyor, müşteriye güler yüzle, saygı ile davranıyor, mümkün olduğu kadar müşteriyi memnun etmeye çalışıyordu.

Eleman seçme, eleman yetiştirme, müşteri ilişkilerini, ticaretin inceliklerini çok iyi bilen işvereni; onun işletme için iyi bir elaman olduğunu anlamıştı. Ona, her mesai bitiminde teşekkür ediyor, erken yatmasını, dinlenmesini, iş yerine daha sağlıklı, temiz, morali düzgün gelmesini motive ediyordu. İbrahim'in, verimli olabilmesi için; yeme, içme, barınma… gibi her türlü gereksinmelerini de karşılıyordu.

Yeni iş yerine gireli altı ay geçmişti. İbrahimlerin inekleri buzağılamış, dişi bir danaları olmuştu. Annesi, babası bu duruma çok sevinmişlerdi. Evlerinden süt, yoğurt eksik olmuyordu. İbrahim fırsat bulduğu zaman köyüne geliyor, anne babasının durumunu inceliyor, ne gibi eksikleri varsa tedarik ediyordu.

Bir gün ahıra girdi, güzelce temizledi. Ahırın ışıklandırılmasını, yemlik, suluk, her şeyini kontrol etti. Hayvanların sağlıklı olması, iyi süt vermesi için ahırın, yemlerinin,

Askere gittiği zaman anne, babasının sefil kalmasını istemiyordu. Hayvan pazarına gitti; genç sütlü bir inek aldı, köye getirdi… Evlerinin önünde sütlü sarı ineği gören anne babası; ineğin kendilerine ait olduğunu öğrenince; çok sevinmişler, sanki dünyalar onların olmuştu…

İbrahim:

"Ben askere gittiğim zaman, sizlerin mağdur olmasını istemiyorum. İneklere iyi bakalım, sütün fazlasını, emeklilere satalım, parasız kalmayalım…" dedi. Çok sevinçli olan babası:

"Otumuz da bol… Biz ineklere iyi bakarız. Sağ ol evladım…" dedi. Annesi de sevinçten ağlıyordu. İbrahim'in yanına gitti. Onu kucakladı, yanaklarından öptü…

Bir annenin, babanın hayır duasını almak ne demektir, ne büyük erdemlilik. İbrahim'in yüzü gülüyor, sevinçten gözleri doluyordu…

Ertesi gün, iş yerinde İbrahim çok mutluydu, işlerine daha çok dikkat ediyor, kendisine bu olanağı sağlayan, işverenine içinden teşekkür ediyordu…

Yaşadığı yörenin; güneşi, havası, ormanı, suyu, toprakları her şeyi güzel ve verimli olmasına karşın; ekonomik yapı geri durumdaydı. Bağda, bahçede, tarlada üretilen meyve sebzelerin çoğu israf oluyordu. Bunları işleyecek, pazarlayacak; sanayi ve pazarlama organizasyonları kurulamamıştı. Tarım sektöründe geçimim sağlayamayan insanlar büyük kentlere veya yurt dışına iş bulmak ümidiyle göç ediyorlardı.

Kendi kendisine: "Keşke, memleketimizde ekonomi gelişse; işsiz, yoksul, eğitimsiz… kimse kalmasa" diye düşünüyordu. Ama, bu onun elinde değildi. Maalesef, devlet; ülkenin ekonomik kalkınması için gerekli düzenleme, iyileştirme işlevlerini yerine getiremiyordu, özel sektörde de; ekonomik kalkınmayı sağlayacak; teknik bilgi, sermaye, organizasyon ve girişimcilere sahip değildi.

Devlet, millet el ele birlikte ülkenin kalkınmasına, yönlendirilememişti. Ülkenin kalkınmasında rol alması gereken; binlerce genç, yaklaşık otuzkırk yıldır; terör ve şiddet olaylarına karışmış, kendisine, ailesine, halkına, milletine, insanlığa zarar veriyorlardı. Memlekette olması gereken; birlik, beraberlik, uzlaşma, ahenk yoktu…

Birkaç yıl sonra, askerlik gelip çatmıştı. Köyünde, ilçesinde, yapılan geleneksel, güzel bir törenle toplu olarak askere yollanmışlardı. Askerliği, İstanbul'a çıkmıştı. Disiplinli bir asker olmuştu… Arkadaşları ve komutanları onu sevmişlerdi. Günler, aylar; su gibi akıp gidiyordu. Nihayet, askerliğini başarılı bir şekilde İstanbul'da tamamlamıştı.

İbrahim'in iş aradığını öğrenen komutanları; terhisinde ona yardımcı olmuş, İstanbul'da, elektronik aletler üreten özel bir fabrikada iş bulmuşlardı. İnsan; nerede, nasıl, hangi koşullarda nelerle, kimlerle karşılaşacağını bilemiyordu. Ama, her yerde doğruluğun, iyi insan olmanın, yasalara ve genel ahlâk kurallarına uymanın gerekliliğine inanıyor; geleceğe ümitle bakıyordu…

İbrahim, terhis olur olmaz yeni işine başlamıştı. İşinden çok memnundu… Kısa zamanda; işine, arkadaşlarına, çevresine alışmıştı… Ertesi yıl, köyüne izinli geldi… Yaşlı anne ve babasının isteği üzerine; köyde, kendileri gibi ortakçılık yapan, küçük yaşta annesini kaybetmiş, Ayşe ile nişanlanmıştı.

İbrahim nişanlısını çok sevmişti… Ayşe de, İbrahim'i çok beğeniyor, böyle iyi bir gençle nişanlanmaktan mutluluk duyuyordu…

Nişan töreni bittikten sonra İstanbul'a gelen İbrahim, iş yerine yakın, genellikle işçilerin oturduğu bir mahalleden küçük bir ev kiralamıştı.

Altı ay sonra da, iş yerinden izin almış, köyünde güzel bir düğünle evlenmişti. Düğün bitimi, Ayşe ile köylerinden ayrılmış, İstanbul'a gelmişlerdi.

Ayşe ve İbrahim birbirlerinden çok memnundular. İbrahim zamanında işine gidiyor, iş çıkışı evine geliyor, yuvasına bağlı bir ailesi reisi olmuştu. Zaten, yoksulluk ve zor koşullarda, anne sevgisine muhtaç, boynu bükük büyümüş olan Ayşe; çalışkan, evine bağlı, temiz bir kocaya sahip olmanın mutluluğunu yaşıyordu… Kirada oturdukları küçük evinin içerisini; süt beyaz kireçle badana etmiş, köyden getirdiği kilim ve basmalarla evini çiçekler gibi süslemiş, her akşam mutlulukla kocasının gelmesini bekliyordu…

Aynı şekilde İbrahim, yaşamının her alanında akıllı hareket ediyor; gördüğü, duyduğu, okuduğu, yaptığı her işten ders almışım, yeni koşullara uymasını biliyor, iyi niyetli, yeniliğe ve gelişmeye açık bir insan olmuştu. Bu özellikleri nedeniyle; yeni iş yerine çabucak alışmış, işveren ve müdürünün gözüne girmişti.

İbrahim'in ailesi de çalışmak istiyordu, ama, İbrahim'in gönlü onun çalışmasına

geliyorlardı… Eşi, işe başlayınca; daha güzel, sağlıklı, kaloriferli bir konuta taşınmışlardı… Çok mutluydular, çalışan, üreten, erdemli, birbirini seven insanlar için yaşam güzeldi…

Bir yıl sonra, Ayşe'nin güzel bir kızı dünyaya geldi… İbrahim ve Ayşe çok sevinmişlerdi. Adım Hatun koydular… Hatun henüz anne kamında iken, anne ve babası onu sağlıklı büyütmek, okutmak, kendisine, ailesine, insanlığa yararlı evlat olması için, hayaller kurmaya, plânlar yapmaya başlamışlardı…

Çocuk bakımı, çocuk sağlığı, çocuk eğitimi… konularında birçok bilimsel kitabı okuyor, evlatlarını en iyi yetiştirebilecek şekilde; kendilerini çocuklu mutlu aile yapısına hazırlıyorlardı… Her doğan çocuğun; iyi koşullarda yaşaması, beslenmesi, eğitimi, sağlığı… her şeyi iyi olması gerekirdi. Anne, baba olmak kolaydı; ama, sağlıklı, eğitimli, kendi kendisine yeterli; ailesine ve topluma yararlı evlat yetiştirmek kolay değildi… Aile, çocuk sahibi olmak; özel eğitim, sorumluluk, bilinç … isterdi.

Ayşe, ilköğretim mezunuydu, ama, akıllı, sağlıklı, geleceği gören bir insandı… Okumayı çok seviyordu. Küçük yaşta annesini kaybetmiş, babası da başka bir kadınla evlenmiş, Ayşe'nin eğitim ve öğretimiyle kimse ilgilenmemişti… Ama o, çektiği sıkıntıları hiç unutamıyordu… Eşini seviyor, çocuğunu en iyi şekilde sağlıklı, eğitimli büyütmeyi, onları yaşam boyu mutlu yaşatabilecek, iyi bir anne olmayı istiyordu…

İş yerinde olduğu gibi, komşuları ile de; yardımlaşma, dayanışma, sevgi, saygı içerisinde yaşıyorlardı… Anadolu'nun binlerce yıldır; nesilden nesile devam eden güzel ahlâk ilkelerini, insanlık kurallarını, güzel adetlerini özümsemiş; namus, terbiye, temizlik, aileye bağlılık, çalışkanlık, anneye babaya, büyüklere saygı, küçüklere sevgi, yurt sevgisi, konukseverlik gibi değerlerle çiçeklenmiş geleneksel yaşam biçimlerini sürdürüyorlardı.

Ayşe, İbrahim ve kızları Hatun, her gün; sosyal, ekonomik, kültürel, fiziksel, duygusal… her yönden sürekli değişim ve gelişim içerisindeydiler.

Çarpık kentleşme, sanayileşme ve aşırı göç, İstanbul'un düzenini bozmuştu… Can ve mal güvenliği, iş güvenliği, güvenli ulaşım, güvenli güzel bir çevre, güvenilir dost, arkadaş ve komşuluk ilişkileri sarsılmıştı… Herkes kendi evinin düzeni, geçim telaşı içerisindeydi… Elbette, her toplumda iyiler, kötüler iç içe yaşıyorlardı… Onlar, daima kötülüklerden ve kötü insanlardan uzak yaşamaya çalışıyorlardı… Ama, yine de televizyon, basın yayından, gördüklerinden, duyduklarından, okuduklarından dolayı ürkmüşler, insanlara olan güvenleri sarsılmıştı…

İbrahim ve Ayşe, evlerinde çok mutlu olmalarına karşın, köylerini özlüyor, senelik izinlerini köylerinde İbrahim'in yaşlı anne ve babasımn yanında geçiliyorlardı… Kısa süre de olsa; Köylerinin yemyeşil ormanlarından gelen bol oksijen ve temiz hava, şifalı sular, doğal gıdalar onlara iyi geliyor, hepsinin solgun gözüken yanakları birden kızarıyordu…

Köyleri güzeldi ama, ne Ayşe'nin, ne de İbrahim'lerin geçimlerini sağlayacak, yeterli tarlaları, bağları, bahçeleri veya başka bir geçim kaynakları yoktu… Bu bilinçle, Ayşe ve İbrahim; işlerinin değerini biliyor, işlerine sıkı sarılıyor... İş yeri kurallarına, sağlıklarına, kılık ve kıyafetlerine, iş disiplinine uygun hareket ediyorlardı… İş yerinde, kurallara uymayan nice arkadaşlarının işsiz, güçsüz kaldığını görmüşlerdi… Bu zamanda, en büyük ahlâk; ailesine, işine, yurduna, yasalara bağlılıktı. İnsanın sağlığı da, mutluluğu da, çocukların eğitimi de her şey genellikle ekonomiye, bilgiye, güzel ahlâka sahip olmaya bağlıydı… Güzel ahlâk ilkeleriyle taçlandırılmış ekonomik kazanç, varlık insanı mutlu eden en önemli unsurdu…

İbrahim ve Ayşe, yuvalarının mutluluğu için her güçlüğe katlanıyor. Bu arada;

Ayşe: "Kış günü köye para göndermekle iyi ettik. Allah, kazancımızın bereketini versin. Annesine, babasına sevgi, saygı göstermeyen, yardım etmeyen insanın evinde huzur ve bereket olmazmış…" dedi.

İbrahim : "Doğru söylüyorsun, bize bakmış, büyütmüş, bu yaşa getirmiş; anneye babaya yardım etmek, saygı ve sevgi göstermek, nezaketle davranmak; belki de en büyük erdemlilik…"

Ayşe:

"Keşke benim de annem olsaydı… Ona para gönderseydim, güzel güzel mektuplar yazsaydım. O beni çocukluğumdaki gibi, yavrum, kuzum… diye sevseydi… Öğütlerinden yararlansaydım…" Gözü, halı üzerinde oynamakta olan kızına ilişti… Kalktı, kızını kucağına aldı. onu okşadı, sevdi… "Yüce Mevlam, yavrumuzu sağlıklı, mutlu, iyi insan olarak büyütmeyi bize nasip etsin …," diye dua etti.

İbrahim :

"Amin," dedi… hüzünlü bir şekilde: "Dünya hali, senin yazgında bu varmış, üzülme. Biz iyi olursak… inanıyorum ki, annenin ruhu da sevinçle dolar… Bir yerlerden öğrenmiştim. İnsan öldükten sonra da ruhu sevdiklerinin yanında yaşarmış… Sevdikleri iyi işler yaptıkça sevinir. Kötü işler yaptıkça hüzünlenirmiş… Bizler daima iyi işler yapalım ki, hem dostlarımız hem de ölmüşlerimiz sevinsinler… Kendimiz için, çocuklarımız için, bizi sevenler için… iyi insan, mutlu insan olmaya çalışmalıyız…" dedi.

İbrahim :

Sevgiyle, merhametle hanımına baktı… "Ben seni çok seviyorum, üzülme… Tanrımız bizleri, mutlu yaşamamız için yaratmıştır. Ancak, insanın daima mutlu yaşaması mümkün değildir. Dünyanın acılarına, sıkıntılarına da katlanmak gerek…"

Bir müddet düşündü… Ayşe, bebeğini kucağına almış kocasına bakıyordu…İbrahim devam etti:

" Geçen gün, bizim müdür çok güzel konuştu, dedi ki: ' Fabrikamızda herkes sorumluluklarını bilir, görevlerini doğru yaparsa fabrikamız gelişir, daha iyi ücret alırız, daha huzurlu yaşarız. Küresel rekabet ve kriz ortamında çok çalışmak, kaliteli ve daha çok mal üretmek, yurt içinde ve yurt dışında mallarımızı uygun fiyattan pazarlamak zorundayız.

Bizlerin kaderi; ülkemizin ve iş yerimizin kaderiyle ortak… Fabrikamızı koruyup geliştirirken, ülkemizi de koruyup geliştirmiş sayılırız. Bir ülkenin en büyük ulusal gücü; ekonomik gücüdür. Ekonomik gücü zayıf olan ülkeler, daima gelişmiş ülkelere muhtaç, bağımlı olur… Bu koşullarda, Türkiye'de çalışabilen herkes; gücüne, yeteneğine göre bir şeyler üretmeli… Kazancının bir miktarını tasarruf etmeli, biriken paralarımızla yeni yatırımlar yapmalı, yeni iş alanları açmalı, yer altı ve yer üstü her türlü atıl kaynaklarımızı tespit etmeli ve üretime kanalize etmeliyiz. Ülkemizi her yönden kalkındırmalıyız… Bizlerin en büyük ihtiyacı bilgi üreten, teknoloji üreten, insanlık yararına yenilik yapan, yetişmiş insan gücüdür. Dünyanın en gelişmiş makinesini alalım, bunu kullanacak yetişmiş eleman olmayınca makine ne işe yarar… Tarımı da, sanayiyi de, turizmi de, hizmet sektörünü de… kalkındıracak yetişmiş, insandır.' dedi. Müdürün bu konuşmasını çok beğendim… Zaten bizim işveren de,

kazanırım… Şükür, işimiz iyi, geçinip gidiyoruz… Ama, müdürümüzü gördükçe; niçin ben de çok okumadım; mühendis, doktor, öğretmen… olamadım diye üzülüyorum… İş işten geçti… Yüce Tanrım; Bize bu çocuğu verdi, dilerim, o okusun, bizden daha iyi koşullarda yaşasın…"

Ayşe gülümsedi, düşünceli bir tavırla:

" Amin, Şükür durumumuz iyi. Ama neden, daha çok okuyamadım diye kendini suçluyorsun, bizim hastanede bizim yaşlarımızda bir arkadaşımız; gündüz çalışıyor gece fakülteye gidiyor, istersen sen de okuyabilirsin… Hem bende çalışıyorum… Senin, Üniversite sınavlarını kazanıp, daha yüksek okuyabileceğine inanıyorum… "

İbrahim tereddütle:

"Ama, ben gece okula gittiğim zaman, sen yalnız usanmaz mısın!? "

Ayşe : "Hayır, benim çocuğum var. Hem sen kötü bir yere gitmeyeceksin ki, böyle durumlarda aile birbirine daha çok bağlı ve yardımcı olmalı… Sen okula gidersen, yeni bilgiler öğrenirsen, ben daha çok mutlu olurum… Hem senin öğrendiğin her bilginin yararı bize yansır… Sen yeter ki oku… Ne güzel ben ve çocuklarım senden daha güzel bilgiler ediniriz…" İbrahim, sevinçle gülümseyerek:

" Söz veriyorum, bu yıl üniversite sınavına gireceğim. Haydi hayırlısı…" dedi. İbrahim, bu konuşmalardan sonra, yeniden okumaya yönlenmiş, gece gündüz ders çalışıyor, üniversite sınavlarına hazırlanıyordu… Nihayet, zamanı geldiğinde sınav başvurusunu yapmış, bir müddet sonra da Üniversite sınavlarına girmişti… Sınav iyi

İbrahim, gündüz çalıştı, gece okula gitti. Dört yıllık fakülteyi hiç kalmadan, iyi derece ile bitirdi… Fakülteyi bitirdiği zaman, Ayşe’nin sevincine diyecek yoktu… İşvereni, müdürü, arkadaşları da onun başarısına sevindiler… Fakülteyi bitirdikten sonra, İbrahim’in iş yerindeki statüsü değişti… Daha üst düzeylerde görev yapmaya başladı…

Bu arada Ayşe’nin bir kızı daha oldu… Adım, Melek koydular. Gerçekten, küçük kız Melek gibi güzeldi… Sapsarı saçları, beyaz yüzü, siyah gözleri, sevecen, güleç bakışı… ile çok tatlı bir bebekti…

Gün doğuyor batıyor, yıllar kar gibi eriyip gidiyordu…Yaşam, birçok güçlüklerine karşın güzeldi… İbrahim ve Ayşe olgun birer anne baba olmuşlardı…İşe giderken; çocuklarını mahallelerinde bulunan kreşe bırakıyorlardı… Kızlar büyüdü, okula başladılar… Her yıl sınıflarını başarı ile geçtiler… Ayşe ve İbrahim, çocuklarının eğitimine çok büyük önem veriyorlardı… İbrahim, genellikle boş vakitlerinde kızları ile birlikte okuyor, matematik, fen… problemleri çözüyor, onlara dersleri konusunda yardımcı oluyordu. Çocukları ile anne babadan çok; arkadaş, dost olmuşlardı… Çocuklarla birlikte; ailenin eğitim ve kültür düzeyi de sürekli gelişiyordu… Bu güzel ailede birbirlerine karşı sevgi, saygı, bağlılık, hiç eksik olmuyordu…

Çocuklar, tıpkı meyveli ağaçlar gibi, koşulları iyi ise, çok güzel çiçek açar ve güzel meyveler verirler… Hatun ve Melek de şanslı çocuklardı… Anneleri, babaları onların her gereksinmesini olanağı ölçüde karşılıyorlardı… Kızlar, hiçbir şeyi tesadüfe bırakmıyor, sorumluluklarının bilincinde; çalışıyor, çabalıyor, sürekli gelişiyor ve kendilerini yetiştiriyorlardı… Zamanla, ikisi de yüksek okulu bitirdiler. Hatun öğretmen, Melek de gıda mühendisi olmuştu.

Yaşamın bin bir sevincini ve güçlüklerini yaşayan İbrahim ve Ayşe, elli yaşlarını geçmiş, doğal olarak yıpranmış, birçok sağlık problemleri yaşayan insanlardı; temiz havalı, sakin, huzurlu yerlerde yaşamaları gerekiyordu. Her ikisinin de anne ve babası vefat etmişti. Köyde birçok akraba ve sevdikleri insanlar vardı… İçlerinde, doğdukları yerlere yüreklerinde gittikçe büyüyen özlem vardı… "

İbrahim Efendi'nin düşüncesine göre: "Bir aileyi yücelten, mutlu eden en büyük unsur, çocukların iyi yetişmesidir… Çocuklar; annenin babanın meyvesidir…Anne baba öldükten sonra dahi; onların ruhlarını mutlu edecek veya kederlendirecek yaşayan canlarıydı… Hatta, bir insan, kendisi kadar; tüm ailesini, atalarını, köyünü, kentini, ülkesini, dünya insanlığını… temsil eden değerli bir varlıktı…"

Gerçekten, İbrahim Efendi'nin kendisinin ve çocuklarının yüksek okulu bitirmesi, iyi bir statü kazanması; anne babaları, komşuları, sevdikleri insanlar kadar, köylerindeki dost ve akrabalarını da sevindirmişti… Köylülerine göre: "Köyde yetişen her türlü güzel meyvenin, akar suyun, güneşin, temiz havanın… tüm köylüye yararı olduğu gibi, iyi yetişmiş bir insanın da; aynı şekilde tüm köylüye yararı olacağına inanıyorlardı. Bu inançla bütün köylü, çocuklarını okutmak veya sanatkâr yapmak istiyordu. Onlar için insanlığa yapılacak en büyük iyilik, çocuklarını iyi yetiştirmekti…

İbrahim Efendi'nin babasından kalan tek katlı ahşap ev, hâlâ duruyordu… Karı koca, çok çalışmasına karşın, şehirde bir konut alamamışlardı… Tüm kazançlarını; kızlarının eğitimi için harcamışlardı… Çocukların eğitiminin; en büyük yatırım olduğunun bilincindeydiler…

Çocuklarını evlendirdikten sonra; Ayşe Hanım ve İbrahim Efendi, birlikte emekli olmuşlardı… Emekli olduktan sonra tamamen kendilerini özgür hissediyorlardı. İstedikleri yere gidip, orada yaşayabilirlerdi. Onlar için en iyi yer; yıllardır hayalini kurdukları, birbirlerine, dostlarına defalarca anlattıkları; sevdikleri insanların yaşadığı, yemyeşil doğal güzelliklerle kaplı köyleriydi. Artık köyleri ile ilgili düşüncelerini, hayallerini, ideallerini gerçekleştirebilecek aşamaya gelmişlerdi…

İbrahim Efendi İstanbul'da, gençliğinde, henüz gece fakülteye başlamadan önce, geçici olarak işinden çıkarılmıştı. Bu dönemde; doğa bilimcisi bir profesörün bahçesinde bahçıvanlık yapmıştı… Ondan, gül çeşitlerini, gül sevgisini, gül bakımını ve yetiştirmesini öğrenmişti. Profesör: "Gül çiçeklerin kraliçesidir," derdi… Hele, Anadolu'da, bilhassa; Isparta, Burdur yöresinde yetişen, Mayıs ayında açan; mis kokulu, pembe gülü çok sevmişti… Bu güller; gül yağı ve gülsuyu, reçel… üretiminde kullanılıyordu… Bu gülden, köyünde de yetişiyordu… Profesörün bahçesinde; yerli güller, aşılı güller, sarı, kırmızı, beyaz, pembe, siyah, hatta yeşil… gül bile vardı… Aslında özünde var olan; gül sevgisi, doğa sevgisi, çevre kültürü, onun ruhuna yerleşmişti… Yine profesör: "Evladım, sevgi de bulaşıcıdır… En başta insan kendisini, ailesini, doğayı sevmesi gerekir… Çağımızda, sevgi; emek, bilgi, teknik ister… Bu gülleri biz sevmezsek, yetişmeleri için gerekli bilgiyi öğrenmez, doğru teknikleri uygulamazsak, bakımını doğru yapmazsak… bu güller bize güzel çiçeklerini gösteremezler… Her şey gül gibidir. Yaşamına özen gösteren, çevresi güzel, temiz, huzurlu… olan insan; uygar, sağlıklı, barışçı, sevgi dolu, mutlu yaşar…" derdi.

Profesör; sabah, akşam, gece, boş olduğu her an, güller arasında dolaşır… Rengârenk sarmaşık güllerle ve çiçeklerle örtülü, küçük çardağının altında bulunan; havuzun suyu; özenle yerleştirdiği doğal taşlar ve çakıllar arasından şırıl şırıl akarken, çevrede bulunan, çiçekler, çam ve ıhlamur ağaçlarının arasında dinlenir. Bazen de derin düşüncelere ve hayallere dalar, saatlerce kitap okur, yazardı… Hele, akşam; güneş pembe, sarı altın renkli ışıklarını serperek batarken, bülbüllerin nağmelerini

Profesördeki doğa sevgisi, kitap okuma alışkanlığı İbrahim'e de bulaşmıştı… Profesörün yaşam biçimi, düşünceleri, davranışları onun için güzel bir örnek olmuştu… Belki de, onun Üniversitede başarılı olmasında en büyük etken buydu… Aradan yıllar geçtiği halde; İbrahim Efendi, bu profesörü unutamıyor, onun yaşam biçimini benimsemiş, onun gibi yaşamaya özen gösteriyordu… Çalıştığı fabrikanın, evinin bahçesine rengârenk güller dikmiş; genellikle vaktini güller, çiçekler, ağaçlar her türlü doğal güzellikler içerisinde geçiriyordu… Onun gül sevgisini anlamış olan komşuları, arkadaşları ona: "Gülcü İbrahim Efendi" demeye başlamışlardı… O, bir kitap, bilim ve doğa aşığı, sevdalısı olmuştu…Ona göre mutluluğun kaynağı, bilim, güzel ahlâk ve doğadaydı… O, zaten bir güldü, gül gibi doğmuş,gül gibi açılmış; ailesi, çevresi ile birlikte; gül gibi hep güzellikler içerisinde erdemli, mutlu yaşıyorlardı. Onun, bu sevgi dolu, aynı zamanda görev ve sorumluluk bilinci, çalışkanlığı, yardımlaşma, dayanışmacı hali; daima sevgi ve saygı gösterilen, aranan bir insan olmasına neden oluyordu…

İbrahim Efendi, Tatil günlerinde veya olanak bulduğu her zaman doğal güzelliklerin yoğun olduğu, parklara, bahçelere, ırmak ve deniz kıyılarına gidiyor, güzelim doğal ortamlarda ruhunu dinlendiriyordu. Gördükleri, işittikleri, okudukları üzerinde düşünüyor, güllerin ve diğer çiçeklerin güzelliklerini seyrederken; yüreği huzurla doluyor; bu güzellikleri yaratanın; bilgisi, sanatı, yasaları, sonsuz gücü … karşısında saygı ile eğiliyordu. Ona göre; evrendeki tüm düzen, ahenk, oluşum, güzellik… Tanrı'nın güzelliğinin, bilgisinin, yüceliğinin, belirtisi ve yansımasıydı… Her çiçeğe, her ağaca, her kuşa, her çocuğa, ay'a, yıldıza, güneşe… baksa, Yüce Tanrı'yı; aklında, yüreğinde, ruhunda hissediyordu…Evrende, kendisinde olduğu gibi tüm varlıklarda; Yaratandan bir öz olduğunu, bu nedenle; herhangi bir varlığa yapılan kötülüğün; tüm varlıklara ve Yüce Tanrı'ya yapılmış olduğuna inanıyordu…

İbrahim Efendi'nin bilgisi, kültürü, düşünceleri sürekli değişim ve gelişim içerisindeydi… O, sanki öğrendiği her bilgide yeniden doğuyor, düşünceleri; yeni bilgilerle çiçekleniyor, yanlışı varsa düzeltmeye çalışıyor, her gün daha çok olgunlaşıyor, sadece kendisini değil, ülkesini ve tüm dünya insanlığını; barışa,

veya haksızlığı gidermeye, daima iyiyi, güzeli, doğruyu, yaşamaya, öğrenmeye, öğretmeye, bunun için araştırmaya, incelemeye, okumaya, yazmaya, kendisine ve sevdiklerine rehber olmaya çalışıyordu. Bilhassa, çocukları evlendikten sonra; kendisini daha çok okumaya, yazmaya vermişti. Yıllardır edindiği deneyimleri, bilgileri, ilkeleri, inançları; sevdiklerine ve gelecek kuşaklara yararlı olmak amacıyla aktarmak istiyordu…

İbrahim Efendi, emekli olduktan birkaç yıl sonra rahatsızlanmıştı. Doktora gitti. Doktor temiz havalı, sakin yerlerde yaşamasının gerektiğini söyledi… Hastaneden çıkarken, aklına köyü geldi: Köyünün bağları, bahçeleri, yemyeşil ormanları, arkadaşları, akrabaları …hepsi gözünün önünden şerit gibi geçti… Kendi kendisine: ” Artık köye gitmenin vakti geldi, ” diye düşündü… Eve geldiğinde, bu kararını, eşine, çocuklarına anlattığı zaman, eşi ve çocukları çok memnun olmuşlardı. Birkaç gün sonra, eşi ile birlikte köylerine gittiler…

İbrahim Efendi ve Ayşe Hanımın, köye döndüğünü öğrenen bütün köylüler sevinmişlerdi… Onları sevinçle, muhabbetle, hasretle kucakladılar… Birkaç gün sonra; İbrahim Efendi’nin babasından kalan eski ev yıkılmış; onun yerine, İki ay gibi kısa bir sürede, modern tek katlı bir ev yapılmış, evlerine taşınmışlardı…Yeni evlerini çok sevmişlerdi. Tüm köylüler “Eviniz hayırlı olsun,” diye geldiklerinde; karşılıklı olarak sevinçleri, mutlulukları birbirine karışıyordu. Köylüsü ile onlar sanki, sürüden ayrılan kuzuların birleşmesi gibiydi… İbrahim Efendi: ” İşte sevgi bu, mutluluk bu… ” diye düşünüyordu. Ayşe Hanım, gelenlere bisküvi, kurabiye, çay ikram ediyor, ev ziyaretine gelenler de hediyelerini bırakıp: ” Güle güle oturun, yeni eviniz hayırlı, uğurlu olsun…” diyerek gidiyorlardı…

Bu arada İbrahim Efendi evlerinin bahçesini yeniden düzenletmiş, bahçenin uygun yerlerine: rengârenk güller ve çiçekler dikmişti… Geniş olan bahçenin bir yerine de küçük bir havuz ve kamelya yaptırmıştı…Evin, kamelyanın ve bahçenin güzelliği, şekli görenlerin ilgisini çekiyor, bu ev sahibinin doğaya, sanata, kültüre, estetiğe, yaşama… Verdiği önemi belirtiyordu…

Kasabasında bulunan kütüphanenin üyesi olmuş, en güzel kitapları gönül huzuru içerisinde okuyor, onlardan öğrendiği bilgileri; ailesi, dostları, akrabaları… ile paylaşmaktan büyük zevk duyuyordu… Ayrıca, köylerine de bir okuma salonu açılmasına öncülük etmiş, yüzlerce kitap raflara dizilmişti… Köy kütüphanesinde, çocuklar, gençler, yaşlılar… sessiz, huzur içerisinde kitaplarını okuyor… İsteyen, bu kitaplardan ödünç alıyor, okuduktan sonra kütüphanede yerine koyuyorlardı…

Cengiz Önder